

Esriktim ve başaramamaktan çok korkuyordum

Gözümü güneşle açtım, elimi güneşe doğrulttum. Etrafıma baktığımda koşuşturmaca olduğunu farkettim. Bulunduğum gemideki herkes bir sağa bir sola koşturuyordu, elimde şarap şişem esrik bir şekilde olan biteni kavramaya çalışıyordum. Fikirlerim kadar büyük ve bir o kadarda öngörülemez bir lodos vardı ve gemi bir sağa bir sola hareket ediyordu, asla bir yöne sabit hareket edemiyordu, hayatım gibi karışık olan yelkenin halatlarını çözerken mürettabat ağzına gelen küfürü savuruyordu. Sakin kalamıyordu.

Akşamlar ağlatıyor! Ağladım, çok ağladım!

Ay ışığı insafsız, güneşim acımasız:

Buruk aşklar uğruna uyuşuk, esrik kaldım,

N'olur bu gemi batsın! Beni de alsın deniz!

(Arthur Rimbaud)

Bu durumda sakın kalmanın yapılması gereken en önemli şey olduğun farkındaydım ama ben hariç kimse sakın değildi. Kalktım ve yelkenlerle ilgilenen yaşam dostumun yanına gittim ve onlara sakın olmaları gerektiğini söyledim. Söylerken bende heyecanına kapıldım ve bağırıp çağırmaya başladım "Sakin olun laan!", "Sakin Olsanıza!". Kaptırdım, geminin hareketine kaptırdım kendimi. Bir anda durdum ve herseyini güzel olmasını umut ettim, sakın ve güzel. Olmadı. Böyle giderse olmayacaktı. Önümde iki yol gözüküyordu, bağırıp çağıracaktım ve ölecektim. Sakin kalıp huzur içinde ölecektim. Kalktım ve elime aldığım ilk kalın tahtayla yelkenlerle ilgilenen dostumun sırtına vurdum.Bayıldı. Kontrolü ele aldım fakat kaldırabilecek miydim bu yükü? nasıl yapmam gerektiğini biliyor muydum? öğrenebilecek miydim? Daha basit yollar vardı, bana ölümü getiriyordu. Bu yolu seçtim ama başaramamaktan çok korkuyordum.

(ortalama 15 gün sonra)

(bahsi geçen yükü kaldırmakla bitmiyormuş, kontrolü ele aldım, hem korsan gemilerle hemde fırtınayla savaşıyorum)

(ortalama 20 gün sonra)

(keşke başkası gelip beni öldürse ve kontrolü o ele geçirseymiş)

Bir süredir kendime dışardan bakıp düşünmüyorum. Üzgünlüğümün fazla olması sebebiyle kafamı yoğun tutmak için fazla çalışıyorum, uykusuz kalıyorum. Sonrasında yorgun düşüp uyuyorum. Kafamın içerisinde cevapsız tonlarca soru var ama gidip çok alakasız noktalara takılıyorum. Savunma mekanizmam bu demekki benimde. Son zamanlarda beni çok rahatsız eden durumlardan bir tanesini yolda yürürken fark ettim. Her gün geçtiğim sokaklardan, her gün yürüdüğüm yollardan yürürken farkettim. Demekki böyle şeylerin zamanı varmış, her zaman bakıyoruz ama her şey uygun olursa görüyoruz.Vakit bu günmüş demekki.

Uzun binalara bakıyorum, ilk 4-5 kat'ın herhangi bir balkonunda/camında mutlaka çiçek var. Bina yükseldikçe çiçekler azalıyor. fakat bina yükseldikçe bina daha güzel güneş görüyor. Bu demekki çiçek sevmek/bitki yetiştirmekten hoşlanmak diye bişey çok az. Her şey gösteriş..

Her gün kendi canımı sıkacak sorunlar arıyorum, diğer problemlerimin bendeki etkisini atmak için(aslında kaçmak için ama kendime bunu söyleyemiyorum) Uyandığımda okuduğum kitapta idealar felsefesi hakkında bir kaç satır gördüm. Üniversitede edebiyat bölümünde çıkan soruları merak ettim ve asla Üniversite okuyamayacağımı farkettim. Filozof paparaziliği yaptırıyorlar bildiğin. Örnek vermek gerekirse;

“İdealar felsefesini savunan kimdir?”

Cevap - Platon

bu konu bu kadar değil, olmamalı. Herkesin idealar felsefesi ile alâkalı bir fikri olmalı bence.

İdealar felsefesi her şeyden iki adet olduğunu ortaya koyar. Bir tanesi insanın gördüğü ve kavrayabildiğı kusurlu madde, diğeri ise idealar evreninde bulunan kusursuz madde. Şahsi düşüncem bu ideaları farklı bir evrene, dünyaya, düzleme taşımanın manası bulunmamaktadır. Çünkü her şey özünü kendi içinde saklar. Mesela ayakkabı bir tözden üretilmiştir, belli bir amaçla oluşturulmuş ve kullanılmaya başlamıştır. Ardından şekli, işlevi, boyutu, kalitesi değişse bile ayakkabı, ortaya çıkış sebebini kendi özünde korur. Eğer tahta bir ayakkabı ise o tahtada ta ağaçlık özünü kendi içerisinde bulundurur. Ayrıca sadece somut değil, soyut kavramlarda bence kendi içerisinde bu idea(özü)'yı korur, ama bu başka bir gün düşüneceğim bir konu.

Bütün gün moralimi bozacak şeyi buldum diye sevindim.

Asosyal Sosyalist kelimesi kadar anlamından kaçan bir yürüyüş yapıyorum. Yürüyorum ama nereye kime ne için yürüdüğümü bilmiyorum. O sırada yol kenarına gözüm takılıyor, bir durağın yanında küçük bir kalabalık. kafası kanıyan ve yerde yatan bir kadın, belli ki düşmüş. Orada olanların bir kısmı panik içerisinde kadının yardımına koşuyor bir kısmı 112'yi arıyor. 10 Dakika geçti, insanlar kalabalıklaşarak bekliyor. Birisi trafikten bir arabayı durdurup yardım istedi içerdeki şoförden.

Biraz ilerideki karakoldan bir polis geldi ve durumu sordu, özet geçtiler. 112'yi arayıp aramadıklarını sordu. Aradık, açan olmadı dedi vatandaş. Nasıl yani? dedi polis, "Arıyoruz, müzik çalıyor açan yok" diyor başka bir vatandaş.

Polis abimiz, "Açarlar, Olmaz öyle şey" diyor arabanın arkasından. Ardından ağzımdan şu cümleler dökülüyor. Hey canına yandığının devleti, çok şükür. Çok şükür ki ölecek olan vatandaşlarına dahi müzik dinletecek kadar sanatsever bir devletimiz ve onun T.C sağlık bakanlığı acil yardım hattı var.

-Son 3 haftadır her gece ağlıyorum. Bu beni mutlu ediyor.

-Yaklaşık 3 ay geçti

Revision #1

Created 1 Eylül 2023 21:17:07 by Kelimeadam

Updated 1 Eylül 2023 21:17:46 by Kelimeadam